

fiant pepo-  
nes.

Quomodo  
odorati fiat  
pepones, a  
quibus ar-  
cendi feles.

Autori mo-  
lesta repeti-  
tio.

credatur, longè maiorem suauitatem contrahēt  
pepones qui inde nascentur, ac palato gratiores  
erunt. Odorati fiēt, si semina diebus multis inter  
rosæ folia deponantur, & mixtim cum illis plan-  
tentur: aut rosacea aqua vel alio odorato liquo-  
re imbuantur, & vt dictum est, terrę committan-  
tur. Autor est Florentinus in suis de agricultura  
Græcis præceptionibus, & post illum Palladius.  
Hic non est omittendū, quod à felibus pepones,  
vt etiam melones, summè expetuntur & auidè,  
quare à peponarijs & melonarijs sunt arcēdi. Re-  
liqua ex cucurbitarū & cucumerum secretis erūt  
petenda: cū quibus multa, vt præmonuimus, cō-  
munia agnoscunt fructus isti. Quare si præcoces,  
si amplos, si effigiatos, si absque vllō semine tibi  
comparare cupis, præcedēs cucurbitarum caput,  
si videtur, consule. Penè præterieram quod me-  
lonis aut peponis frustulum ollæ iniectum cele-  
rem carniū cocturam iuuare fertur: non secus  
quàm vrticæ vel sinapis semen, aut fici surculus,  
vt suis dicemus locis.

Cinara, seu hortensis cardui cura, auxilia,  
& secreta. CAP. XV.

Quomodo  
carduus ex  
agris in hor-  
tos tranque-  
rit.

**C**inaram esse ē carduorum genere, nemo ne-  
scit herbarius. Ex quo altilis & hortensis  
carduus etiam dici solet. Nam cultus mangonio,  
domita feritate in hortis mansueuit, ac in his ha-  
bitare didicit: nescio qua gulæ audacia, quę terre  
portenta in ganeam & luxū vertit, à quadrupē-  
dibus plerunque neglecta: vsque adeo ventris &  
Veneris desiderijs obsonantur homines. Est itaq;  
cina-

cinara, seu altilis carduus, planta nemini hodie  
 uon cognita: quæ compactilibus spicis squamma  
 tim coagmentatis constat. In quibus orbiculata,  
 aut pyramidalis facies exterior virescit, interior Cinaræ pul-  
 verò nuneo candore nitefcit. Tota fructili nucle- cherrima  
 orum serie, pineam nucē videtur exprimere: vn- descriptio.  
 de & strobilus plerisque dicitur. Nulli sunt ho-  
 die horti, qui hac planta longē & latē non pubes-  
 cant ac syluescant: adeo vt opipara nulla sit men-  
 sa absque echinato hoc cibo, modò anni tempus Vnde cina-  
 illū concedat. Vulgus Gallorum alticocalum nū- ra nobis al-  
 cupat, ab articulo Arabum al, & cocalos, qui Hip ticocalus di-  
 pocрати, Galeno teste, nucleus est pineæ nucis: cu- catur.  
 ius imaginem refert cinara, vt paulò antè dixi-  
 mus. Terram stercoreatam & solutā diligit: quam-  
 uis in pingui solo melius possit prouenire, vt tra- Terra cina-  
 dit Palladius. Qui etiam præcipit semina cinaræ re apta, &  
 crescente Luna in paratis areis, spatio semipedis quomodo  
 discretæ, non altè imprimi: sed tribus digitis com feri debeat.  
 prehensa, donec ad primos articulos terra proce-  
 dat, demergi ac leuiter obrui, rigarique frequen-  
 ter, si æstus interueniat. Nam ita teneriorem fru-  
 ctum ac pleniorē educabunt, vt Varroni græco Cinaram ci-  
 visum est. Cū verò plantæ adoleuerint, herbis nere gaude-  
 assiduè liberari ac expurgari debebunt: multoq; re, à quo no-  
 cinere, si Columellam audire volumus, stercorea- men habere  
 ri. Nam id genus stercoreis, huic oleri aptissimum fertur.  
 esse tradit: à quo cinaram dictam fuisse, multis  
 placet. Cauendum autem erit, ne semina inuersa  
 pangantur: sic enim debiles, incuruas, ac pumilas Quomodo  
 creabunt cinaras, vt Palladius asserit. Qui ex A- fiat cinara  
 frorum & Græcorum placitis etiam tradit, nul- nullis horre  
 lis spinis illas horrescere, quæ feminū cacumina scens spinis.  
 ante sationē fracta, vel lapidis attritu retusa ha-



Quomodo  
fiant odora-  
ta cinara.

Quomodo  
fiant cinara  
dulces.

Summa &  
indicibilis  
cinara fecun-  
ditas.

Quomodo  
seruanda &  
paranda ci-  
nara semina

buerint. Quod etiam multi affirmant contingere si in lactuca radicem decorticatam & delibratam, tenuisque in particulas concisam, singula semina, singulis indita particulis obruantur, & quo dictum est modo, plantentur. Suaues & odoratas habebis, si semina in odorato liquore aliquo, aut succo triduum premaceraueris, & siccata terrae commiseris: nam saporem eum referent, cuius humorem combiberint. Vnde laurum redolebunt, si illa cum lauri folijs maceraueris, aut in lauream baccam intruseris, & ita plantaueris. Simile erit experimentum in reliquis. Dulces prouenient, si semina in lacte, melle, aut aqua saccharata, vel vino aromatite maduerint, & siccata telurem intrauerint. Nonnulli sub autumnii fine, vel hyeme ineunte coliculos & folia humo obruunt, ut candorem asciscant, & amaritudinem exuant, sintque inter hybernos cibos gratiores: nostrates (nisi fallor) cardas solent appellare. Ceterum, hoc loco tacendum non existimo, quod singulis annis stolones à codice sunt euellendi: ne matres fatigentur, & soboles per alia spacia distribuantur. Tanta enim est huius plantae fecunditas, ut propagines colibus auulsas & humi depactas, comprehendere narrent, saepeque anno eodem, & colem & echinum producere. Graecae agriculturae magistri, mucrone falcis diducta terra, cum aliqua parte radicis illos eruunt, ac solo bene subacto, & vetere fimo saturato committunt: iugiterque, ubi aestus fuerit, irrigant: donec plantaria solida sibi iecerint fundamenta. Ex horum sylua quotquot ad semina seruare vouerimus, pullis omnibus liberabimus, ut loquitur Pallas, ac testa, aut cortice supertegemus. Nam semina

mina vel Sole vel imbribus viciari solent, suoq;  
 efficta ingenio perire. Quæ si vel exueta Solibus,  
 vel imbrium aspergine rancida solo credantur,  
 suo cardueta decoquêt olitori. Qui hîc mihi mo-  
 nendus est, cinaræ radices à muribus summè ex-  
 peti: quarum voluptate semel illecti, turmatim, <sup>Radices ci-  
 naræ a mu-</sup> vel è longinquo accurrunt: sicuti in suis agricul-  
 turæ selectis præceptionibus adnotauit Varro <sup>ribus valdè  
 expeti, &</sup> Græcus: sed non absque auxilio & remedio. Tra-  
 dit enim insultantem illorum aciem, lana radici-  
 bus obuoluta arceri, aut stercore suillo, vel cine-  
 re ficulneo eisdem apposito. Sunt etiam talpæ il-  
 lis mirum in modum infensæ ac inimicæ: aded vt  
 crebrò illarum defossu & cuniculatione, cardue-  
 ta ac cinareta ruinam irreparabilem senserint. <sup>Talpæ car-  
 duetis infea-</sup> Prodest eam in rem medijs carduetis catos fre-  
 quentes habere ac educare, aut mustellas ibidem <sup>sa, quomo-  
 do expu-  
 gnentur.</sup> mansuefacere. Sûnt qui in solido & sicco solo cina-  
 ras pangant, ne terra ab hisce infestis animalibus  
 facilè perforetur. Auxilia qui volet alia, sese con-  
 ferat ad ea quæ primo libro scripsimus. Hic omis-  
 sum nolim, quòd cinaræ folia hori ederint, quid-  
 quid lingua attigerint (etiàm horis aliquot post)  
 illis amarum censebitur. Qua ex re insignes vires  
 ad multa, non secus quàm carduus benedictus,  
 habere fertur cinara, tam in folijs, quàm fructu  
 & semine: in quam rem consule Alexikepû, hoc  
 est, medicû & auxiliarem Hortum nostrum. Po-  
 stremum id esto. Cinaræ folia lectulis resper-  
 sa, vel eorum lignis attrita, cimices procul abigunt,  
 vel enecant. Res & factu & paratu facilis, ac  
 grata admodum quamplurimis, qui huiusce-  
 modi olida & molesta animalcula ferre non  
 possunt.

FLO-